Ч. 304 (13.849). Львів, понеділок 12. листопада 1934. Poosztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол., Чвертьрічно 15·00 „, Піврічно 30·00 „, Річно 60·00 „. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Завдання уряду Фляндена.

ПАРИЖ, 10. 11. ПАТ. Уряд Фляндена створено за 10 годин. З огляду на французькі відносини це вже рекорд тимбільше, що при творенні уряду виринали великі труднощі. Новий уряд матиме в палаті послів піддержку послів ріжної масти радикальних орґанізацій, республиканського союзу і народніх демократів. У сенаті багато партій теж ставиться прихильно до уряду Фляндена. Тому Фляндев зможе переводити в життя програму, яку випрацював останній зїзд демократичного союзу. Уряд буде робити заходи, щоби парлямент приняв буджет на 1935. р. Опісля буде домагатися, щоби парлямент згодився на зміну конституції згідно з проектом Думерґа з тією зміною, що сенат матиме право розвязувати палату послів.

Майже всі міністри обняли урядування від своїх попередників. Прем. Фляндеи перебрав урядування від Думерґа вчора в год. 10-ій передполуднем. Розмова з Думерґом тревала ледви 15 хвилин. Думерґ покидаючи будинок уряду, заявив журналістам, що передав владу Фляндеповї, свому особистому приятелеві. Прощаючись з журналістами Думерґ додав, що це його останній комунікат.

Марш. Петен передав урядування новому міністрові ґенералові Морен. Журналістам заявив, що новий міністр війни обдарований небуденною інтеліґенцією. Одночасно марш. Петен заперечив поголоски начеби виступав проти радикальної партії й Еріо. Преса подала вістку, буцім би марш. Петен висловив під адресою Еріо такі слова: Підготовляєте великий злочин проти батьківщини.

На першім засіданні кабінету вирішено, що уряд візьме участь у врочистостях з нагоди роковин припинення боїв. Рішено теж створити комітет, який розгляне можливі заходи до боротьби з економічною скрутою. У вівторок відбудеться засідання кабінетової ради, опісля засідання ради міністрів.

Страх перед заворушеннями у Франції.

Послів повішати, сенаторів потопити.

ПАРИЖ, 10. 11. ПАТ. Про вчорашні вуличні заворушення поліція подає такі подробиці: Передбачуючи заворушення влада приказала сильним відділам поліції та цивільної ґвардії окружити парлямент. В год. 8. вечором коло 200 молодих людей намагалося уладити демонстрації на площі Опери з окликами: „На ліхтарню з послами", „Геть з Еріотом". Поліція розігнала демонстрантів і арештувала 50 осіб, яких вилеґітимувала і випустила на волю.

„Л'Евр" так характеризує теперішні відносини у Франції. Характеристичною ознакою теперішньої ситуації є почування страху серед загалу. Кружляють найріжнорідніші поголоски і люди зовсім поважно балакають, що дійде до великих демонстрацій. Оповідають собі, що орґанізація „Патріотична молодь" вийде на вулицю з гаслом: „Потопити послів у Сені, повісити сенаторів на ліхтарнях у Люксембурґськім городі!"

„Еко де Парі" оголосило таку відозву: „Край бажає миру і ладу. Приготовляється злочин проти батьківщини. До цього не допустимо. Ми готові відбити всі наступи „спільного фронту" (комуністів і соціялістів) та картелю (соціялістів і радикалів). Під відозвою підписані дві орґанізації: Патріотична молодь і Французька солідарність.

Арештували 70 осіб за вбивство короля.

ПАРИЖ, 10. 11. ПАТ. Преса подає, що з приводу вбивства короля Олександра дотепер арештували в ріжних державах коло 70 осіб під закидом убивства. В Італії арештували Павелича і Кватерника. Французька влада домагається видачі обох арештованих, бо вони є орґанізаторами атентату. У Відні арештували старшину Перчевича, який висилав терористів до Франції. У Франції арештували безпосередніх спільників Кралья, Поспішіля і Райтіча. В Югославії арештували матір і сестру Кватерника. У Туреччині арештували голову македонської революційної орґанізації Михайлова та його спільників. Болгарська влада домагається видачі Михайлова. В Болгарії арештували посла Стоєва і колишнього міністра торговлі Дічева, які вдержували взаємини з македонською революційною орґанізацією. „Парі Міді" подає дальші прізвища арештованих у Франції і Голяндії. Дотепер не схопили куріерки терористичної орґанізації Марії Вондрачек, яка вдійсності називається Дора Франк та таємничого диплюмата, який грав ролю її чоловіка.

Присилайте передплату!

Wyciąg z protokułu wspólnego posiedzenia niejawnego Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w składzie S. O. D-r J. Locker jako przewodniczący, S. O. M. Gąsiorowski i S. O. W. Frankel jako głosujący, w sprawie konfiskaty Nr. 289 czasopisma p. t.: „Diło" z daty, Lwów, 28 października 1934. do Sygn. VI. 1. Pr. 582/34. na posiedzeniu niejawnem 31. października 1934 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie, postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną 27. października 1934. przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma p. t.: „Diło" Nr. 289 z daty. Lwów, 27. października 1934. zawierającego: 1) w artykule p. t.: „Storinky z moho żyttia" w ustępie od słów: „Na kożnyj sposib" — do końca artykułu. 2) w artykule p. t.: „Holos rozpuky" — w całości wraz tytułem, znamiona ad 1) występku z art. 152 k. k., ad 2) występku z art. 170 k. k. — zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z dnia 17 grudnia 1863. Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863. t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych. Uzasadnienie. Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu ad 1) niezgodnem z dziejową rzeczywistością przedstawieniem stosunków polsko-ruskich lżyć Narodowi Polskiemu, ad 2) publicznie szerzyć nieprawdziwe wiadomości o notarjacie, które to wiadomości mogą wywołać niepokój publiczny. Według §§. 487, 489. 493 p. k. oraz §§. 36 i 37 ustawy prasowej jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący: D-r J. Locker w. r. Protokulant: Kosiński w. r. Za zgodność: Janowicz kier. sekret.

Знак запиту над Францією.

УПАДОК КАБІНЕТУ ДУМЕРҐА.

Львів, 10. листопада 1934.

Упадок французького кабінету Думерґа це не тільки одна з безчисленних у тій державі кабінетових кріз. Надзвичайна військово-поліційна охорона парляментарного будинку, яка показалася потрібною негайно після вибуху урядової кризи, вказує найкраще, що нині у Франції зміна уряду може стати не лише темою часописних статтей і кулюарових розмов професійних політиків, але — гаслом до вуличних заворушень. Нинішня тамошня криза, хоч може формально вже полагоджена покликанням до життя кабінету нового, фактично стоїть у найтіснішому звязку з нездоровою внутрішньою ситуацією Франції: упадок Думерґа цю ситуацію надзвичайно ускладнив і нема ніяких виглядів, щоби його наслідник, новий премієр Фляндеи, міг виконати завдання, яке не вдалося Думерґові.

Річ у тім, що Думерґ прийшов до влади в атмосфері, витвореній аферою Ставіського і кривавих лютневих заворушень на вулицях Парижа. Станув він на чолі уряду з авторитетом імени колишнього президента Республики, з авторитетом свого громадсько-політичного стажу, свого старечого віку, й авторитетом імен членів свого кабінету: він покликав собі на співробітників самих колишніх премієрів і міністрів, самих світочів французького політичного життя. Мав Думерґ два завдання: перевести внутрішне громадсько-політичне замирення і — направу державного устрою Франції. Перше завдання йому повелося: міжпартійна боротьба справді притихла. Однак у моменті, коли Думерґ приступив безпосередньо до плянованих устроєвих реформ — розлетілася міжпартійна єдність і премієр опинився без парляментарної більшости.

Відмовили Думерґові підтримки радикали, дарма, що на недавньому партійному конґресі в Нант радикальні члени кабінету дістали вільну руку. Радикали зголилися вже на переведен-

ня статуту для державних урядовців з забороною страйкувати, на обмеження свободи парляменту в приниманні внесків на безконечні видатки, на закріплення позиції голови уряду і т. п. Але найважніша точка плянованої реформи французького парляментарного устрою — право розвязувати парлямент без згоди нижчої і вищої палати — ця точка стрінулась з рішучим спротивом радикалів. Колиж Думерґ зажадав від парляменту приняти бюджетову провізорію на три перші місяці 1935 року, щоби дістати більшу свободу зайнятися справою реформи конституції, — Еріо відмовив підтримки та зголосив з іншими радикалами димісію. Думерґ станув перед дилемою: пробувати щастя з кабінетом меншости або переводити реформи у стані позаконституційному. Брак затвердженого бюджету на черговий рік ситуацію утруднював. Наразитися теж на закид диктаторського замаху — Думерґ не відважився, знаючи, що тоді не зможе перевести ніяких виборів, що йтимуть під скрайніми гаслами. Тому волів відійти.

Його наслідник Флянден — людина розмірно молода і належить до цілком іншої політичної школи, ніж старий Думерґ. Однак покищо він іде по лінії старого свого попередника, з тою ріжницею, що — мовчить про реформу конституції. Його кабінет має теж представників правиці, — таких як Марен чи б. співробітник Клеманса Мандель, — і лівиці, з тим самим Еріотом на чолі. Кабінет Фляндена ніби теж повстав під гаслом партійного замирення, і воно може навіть буде ще якийсь час збережене. Соціялісти, втішені упадком Думерґа, не схотять мабуть зараз таки валити його наслідника, а правиця переболіє втрату Тардіє, маючи в кабінеті згаданих інших репрезентантів. Залишився теж у новому кабінеті Еріо, є теж між міністрами й безпартійні. І тому можливо, що до кінця року французький парлямент з бідою прийме цілий бюджет на черговий рік, — але зараз таки після того стане знову руба справа пристосування французького парляментарного устрою до змінених обставин, серед яких нинішня система не є працездатною ані життєздатною.

Після короткого часу „завішення зброї“ — прийде знову на чергу дня найважніша проблема сучасної Франції: покласти кінець тим умовинам, серед яких можливим стає щораз більший розріст большевизму. Впливи комуністів у Франції стали вже такими могутніми, що недавній зїзд учителів, який репрезентував пів міліона французького учительства, радив у салі, удекорованій червоними прапорами та приймав комуністичні резолюції. Боротьба з комунізмом є питанням життя і смерти французької республики. Перехід соціялістів Блюма під диктат комуністів („спільний фронт пролетаріяту“) витворив найбільш загрозливу ситуацію.

Кабінет Фляндена матиме мабуть характер кабінету перехідного, короткотрівалого. А що прийде після нього — це знак запиту, який повис уже й над цілою республиканською Францією.

Демарш німецького уряду.

ЛЬОНДОН, 10. 11. ПАТ. Форін Офіс почулось обидженим заскорим оголошенням вістки про демарш німецького уряду в Льондоні, Парижі, Римі і Брюселі і тому мін. Саймон два дні зволікав з приняттям на авдієнції німецького амбасадора в Льондоні Геша. Німецька преса ще вівторок оголосила демарш німецького уряду, радше протест проти евентуальної висилки французьких військ до басейну. Мін. Саймон заявив німецькому амбасадорові, що не має часу і приняв його щойно вчора в год. 12. вполудне. Німецький уряд каже, що висилка французьких військ до басейну Сари була би нарушенням трактату в Льокарно, бо басейн належить до Німеччини. В такому випадку Німеччина відкликалась би до тих держав, які підписали договір у Льокарно з закликом, щоби вони боронили німецькі кордони перед інвазією.

Мін. Саймон заявив, що британський уряд розгляне демарш німецького уряду.

Большевицький дипльомат не ввійде ніколи до церкви.

ПАРИЖ, 10. 11. КАП. „Журналь де Деба“ оголосив статтю про поведінку большевицьких дипльоматів по смерти мін. Барту, що за його душу відбувались жалібні богослуження по всіх столицях Европи при участи представників уряду і дипльоматів. Одначе ні на однім такім богослуженні не було большевицького дипльомата. Большевицький комісар Літвінов на інтервенцію французького амбасадора в Москві про причини такої демонстрації заявив, що ніодин большевицький дипльомат ніколи не ввійде до церкви. Так то ком. Літвінов не дозволив большевицьким дипльоматам піти на жалібні богослуження за мін. Барту, хоча ще недавно називав його „своїм добрим приятелем“.

—o—

Релігійність у Совітах тревае.

У звязку з роковинами большевицької революції в дні 7. ц. м. совітська преса робить підсумки м. ін. теж з безбожницької акції, зазначуючи дуже малі успіхи. Орган воюючого совітського атеїзму „Безбожник“ признається отверто, що його акція принесла просто противний наслідок. Читаємо там м. ін.: „Релігія тревае дальше у свідомости назадників (з большевицького погляду) серед робучих мас. Є ще багато робітників, членів колгоспів і приватних господарів, що вірять в Бога. Релігійне життя залишилось дальше серед значної частини населення. В часі свят люди в багатьох рільних господарствах і промислових заведеннях покидають працю“. Дальше автор статті стверджує, що члени протирелігійних організацій не виказують вже такої рухливости, а якість і розмах безбожницької пропаганди стоїть понижче заповіджених осягів.

Зміркувала це совітська влада і зачинає все поважніше числитися зі зростом релігійности широких мас. Вона пригадала воюючим атеїстам, що властиво програма комуністичної партії наказує не ображувати релігійних почувань віруючих, бо це може тільки довести до поглиблення релігійного фанатизму.

—o—

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З 12. ЛИСТОПАДА 1934.

Д-Р. ЕВГЕН ОЛЕСНИЦЬКИЙ. 21

СТОРІНКИ З МОГО ЖИТТЯ.

Попри ті офіціяльні задачі „громадян“ виповняли кожні наші сходини розмови про актуальні питання, відчитування всяких письм і кореспонденцій, вкінці співання пісень, чим ми назовні закривали істнування товариства; бо на випадок, якби зявився хто непокликаний, все були перед нами розложені ноти, які мали свідчити, що сходяться тут ученики, щоб поза школою вправлятися в співі. Та в Тернополі не слідив за нами ніхто. Професор Горбаль був усе втаємничений та поінформований і всім серцем відданий рухові; його завданням було берегти нас перед шкідливими атаками шкільної влади, остерігати нас та інформувати, а в потребі — боронити. В зимовій порі не були сходини в стодолі можливі, тому ми сходилися в місті в котрогось з товаришів, у якого було відповідне приміщення, або в найменій кімнаті котрогось з другорядних жидівських готелів при Руській вулиці. Було це вже менше безпечне, та проте обійшлося без пригод. Взагалі було у нас до року 1877, себто до часу, коли розпочалася у Львові нагінка на соціялістів, мирно і спокійно і ми жили в Тернополі, як у Бога за дверми.

Вже в рік по принятті до „Громади“ був я, як ученик пятої кляси, вибраний її головою і задержав цей уряд до скінчення ґімназії. Я старався сповняти його якнайсовісніше. Кожний „громадянин“ обовязаний був передплачувати „Правду“. За моїх часів доходило число її передплатників у нас до 50-х. Я збирав передплату і посередничив у відбиранні „Правди“. До „Громади“ стали приймати ми крім учеників ґімназії також учеників з учительської семинарії, заснованої в Тернополі 1872 р. „Громада“ святкувала щороку святочно роковини смерти Шевченка. Ті свята відбувалися звичайно в готелі, де ми винаймали найбільшу кімнату, прикрашували її диванами і цвітами та вінчали портрет Шевченка великим лавровим вінцем (бюстів Шевченка тоді ще не було). На таких вечерницях були завжди промови, початкова і кінцева. Середину виповняли хори і декламації. По кінцевій промові розділювано листки з лаврового вінця між учасників, при чому хор співав найперше — не знаю, чому — псалом „Да ісправиться молитва моя“, опісля ж „Ще не вмерла Україна“. Як промовців на Шевченківських вечерницях тямлю вже згаданих вище Івана Волянського й Івана Федоровича, дальше Івана Лошнева, а вкінці був я тим промовцем на кількох вечерницях. В 1875 р. в літі святкували ми також роковини Маркіяна Шашкевича, на яких я виголосив початкову промову. Між декляматорами визначався особливо Микола Курбас, тепер священик у Долиньцині. Так як мене і моїх товаришів приготовляли і приймали до „Громади“ старші ученики, так само підготовляли, опісля ж приймали ми молодших. „Громадянська“ традиція тернопільської ґімназії була таким робом безперервно жива і свіжа і свідомість між молоддю все удержувалася.

Ми листувались, як вище сказано, з „Громадами“ в інших ґімназіях. Кореспондували ми, оскільки тямлю, з „Громадами“: бережанською, станиславівською, самбірською і львівською. Іменем бережанської писав до нас її голова Федір Турула, тепер священик у гусятинськім повіті, іменем станиславівської — Іван Белей, опісля редактор „Діла“, іменем самбірської — Іван Кич (помер як студент університету), іменем львівської — Ілия Кокоруда, тепер директор академічної ґімназії у Львові.

В другій половині 70-их рр. почали нами цікавитися старша львівська „Громада“, що була орґанізацією української академічної молоді і поклала собі за задачу перевести орґанізацію учницьких „Громад“ та вести над ними нагляд. Ми стали діставати ширші письма зі Львова у формі обіжників до „Громад“ з інструкціями, як маємо поводитися, чим займатися і що читати. Стали також діставати книжки, брошури і часописи. Деякі ґімназійні „Громади“ видавали писані ґазетки, якими мінялися між собою. Найбільшою і найкращою була станиславівська „Зірка“. В 1876 р. стали ми видавати писану ґазетку „Сніп“. Вийшло її кільканацять чисел. Ми писали її в кількох примірниках; читали її також прилюдно на сходинах „Громади“. Опісля був намір видавати її автографом, але до цього не прийшло. В тих ґазетках, видаваних „Громадами“, поміщувано літературні проби, оригінальні поезійки й опо-

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

— На університеті в Мадриді дійшло до стрілянини між студентами медицини фашистами і ворогами фашистів. Кількох студентів тяжко ранених, виклади припинені.

— Мусоліні призначив 800 членів до 22-ох корпораційних рад, з цього приводу відбулася велика інавгурація на Капітолю.

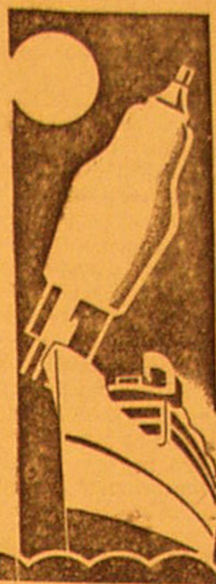
— Премієр Ґембеш вернувся уже з подорожі до Італії. По дорозі відбув нараду з канцлером Шушнігом, віцеканцлером кн. Штаремберґом і міністром закордонних справ Вальденеґом, яких поінформував про свої наради з Мусолінієм.

— У Брюселі дійшло до заворушень і стрілянин між шоферами, які страйкують від кількох днів. Поліція перевела численні арештування.

— У Мадриді застрілили марксисти бурмістра.

— На побережі Капіо затонуло 700 корейських рибаків

Ширіть наш часопис!

Важкий білянс кількох місяців...

ПРОМОВА ГОЛОВИ УКРАЇНСЬКОГО КЛЮБУ ПОСЛА Д-РА ДМИТРА ЛЕВИЦЬКОГО НА ПЛЕНАРНОМУ ЗАСІДАННІ СОЙМУ З ДНЯ 6. ЛИСТОПАДА 1934 Р.

(Буквальний переклад соймового стенограму).

(Докінчення.)

Хочу порушити ще одну подію, яка своїм питомим тягарем має велике значіння для нашого національного життя у межах Польщі та яка мусить мати велике значіння для укладу українсько-польських відносин. Маю на думці заяву п. міністра закордонних справ на засіданні останньої сесії Союзу Народів у справі охорони (Союзом Народів) національних меншин. Пан міністер Бек заявився за ґенералізацією охорони національних меншин на всі держави, принаймні тимчасом на всі европейські держави. Як довго це не станеться, заповів, що Польща не братиме участи у розгляді всіх скарг національних меншин на терені Союзу Народів. Тому, що п. міністер Бек та всі европейські держави розуміють, що до такої ґенералізації охорони національних меншин у теперішніх часах не може прийти, є це одностороннє виповідження зобовязань, що міститься у Версайському Трактаті та у звязаних з тим трактатом поодиноких пактах, які Польща приняла на себе супроти побідних держав, коли ці держави у цих саме трактатах правно санкціонували повстання і межі польської держави.

ГАСЛА САМОВИЗНАЧЕННЯ НАРОДІВ.

Заяву п. міністра Бека приняла польська суспільність із захопленням, як новий, ще один етап у змаганні Польщі до великодержавного становища. Ми не можемо приняти цієї заяви без застережень. Мирова конференція в роках 1918—1919 нормуючи в засаді нові відносини в Европі, розсипуючи старі великодержави і на тих звалищах творячи нове життя нових досі поневолених народів, добре розуміла це гасло президента Вільсона про самовизначення народів, за яке вели таку завзяту боротьбу, і за яке полягло стільки людей на полі слави, ввійшло у кров і кости людства та що кожний нарід має право на своє власне самостійне національне і державне життя. Мирова конференція, ведена політиками, вихованими у традиціях передвоенної системи европейських держав та овіяна духом помсти над ворогом, який на її думку спричинив війну та пролив стільки крови найкращих синів своїх батьківщин, не спромоглась ще на те, щоб уповні ввести у життя гасла Вільсона і тимто майже 80 міліонів населення в Европі залишилося без здійснення цього ідеалу. Але навіть ті передвоенні політики розуміли, що в Европі не може бути миру без заспокоення природних змагань кожного народу, коли вже не до політичного, то бодай до національного самовизначення і тому в своїх мирових трактатах державам, які у свому складі мають велику кількість інших національностей — накинули охорону прав тих національностей під національним, релігійним і освітнім оглядом та охорону тих прав поставили під санкцію Союзу Народів.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД І СОЮЗ НАРОДІВ.

Український нарід, найбільший нарід у Европі, який не має своєї державности, бачучи цілковиту безсильність Союзу Народів у сповненні свого дійсного обовязку супроти національних меншин, дуже рідко користав з належного йому права вносити жалоби до Союзу Народів. Але всеж не можемо зректися того права. Це право прислуговує нам на підставі фактичного зобовязання Польщі, на підставі урочистого зобовязання всіх держав, сигнаторів мирових договорів, що належать до Союзу Народв, які забезпечують нам на міжнародньому терені принайменше це мінімум прав, до яких кожний нарід має вроджене боже й людське право. Не наша річ і не в нашій тепер силі станути на сторожі тих забезпечених нам прав. Зі свого боку заявляемо, що аж до часу повної зміни теперішніх українсько-польських відносин, аж до часу повного заспокоення всіх потреб нашого національного життя в межах польської держави не зречемося належного нам права вносити жалоби на міжнародньому форумі. Пан міністр Бек сказав у своїй заяві, а на другий день доповнила та заокруглила цю заяву урядова „Іскра", що національні меншини на основі конституції та на основі істнуючих у Польщі законів і на підставі фактичного стану річей тішаться повнотою прав, які належаться кожній національній меншині. Перед хвилиною я виказав ту фактичну повноту прав, яку в дійсності має український нарід у Польщі. Хочу лише пригадати пану міністрові, що польський нарід у своїх святочних соймових законах з 1922 р. ухвалив для українського народу територіяльну автономію та університет у Львові і досі не перевів тих ухвал у життя.

ЩЕ ОДНА ІСТОРИЧНА ПОМИЛКА.

Закордонна преса подавала, а з краю з ніякого боку не було заперечення, що заява п. міністра Бека ввійшла на засідання Союзу Народів на підставі порозуміння з Літвіновим, щоби спільно не допустити до можливих жалоб на терені Союзу Народів специяльно українців, що живуть у Польщі та на Радянській Україні. Отже це було би потвердженням факту польсько-російського порозуміння, зверненого проти українського народу. Цей факт був би ще одною історичною помилкою, яка навела на Польщу такі великі нещастя, які на півтора століття позбавили поляків їх національної державности, і яка скорше чи пізніше мусіла би новоутвореній Польщі принести необчислені в наслідках політичні факти.

НЕПЕВНЕ ЗАВТРА.

Високий Сойме! Живемо в часах дуже непевних. Не знаемо що за рік-два може статися. Цілий світ зброїться від стіп до голови та може розшалітися буря, якої ще не бачило людство і про якої розміри звичайний смертельник не може мати поняття. Український нарід, дивлячись що діеться на Совітській Україні, де голодом винищують фізично дослівно міліони українського населення, у свому тяжкому болю є морально приготований до тих подій і не пожаліє своєї крови, щоби скинути зі себе ненависне російсько-совітське ярмо і здобути свою власну державність. Ми хотіли би і хочемо стати Піємонтом української державної думки та не зрікаючись ніколи ідеї повного самовизначення цілого українського народу, працювати творчо та конструктивно, щоби допомогти нашим Братам з Великої України скинути якнайскоріше це вороже ярмо. Ми думали, що в інтересі польського народу є справедливе унормування української справи, без полагоди якої не може бути миру у східній Европі.

відання, деякі переклади, як також вісти про рух у „Громаді" і про важніші місцеві події. На жаль, числа тих ґазеток не збереглися.

Цей спокійний час національного руху серед молоді тревав до 1877 р. В тім році розпочалася у Львові нагінка за соціялістичним рухом серед української молоді; тоді викрили істнування старшої львівської „Громади" між академ. молодю, а через це й істнування гімназійних „Громад", що звернуло на них увагу влади політичної і шкільної. Ми до того часу не мали про соціялістичний рух і взагалі про соціялізм найменшого поняття. В 1876 р. їздив проф. Горбаль до Відня здавати чи доповняти учительський іспит (здається, у Мікльошіча), а вернувшись, привіз книжки і брошури соціялістичного змісту, видавані у Відні за почином Драгоманова Остапом Терлецьким при участи інших товаришів з „Січи". Були там брошури „Парова машина", „Про богатство та бідність", „Про те, як земля наша стала не наша" та інші. Всі брошури дав Горбаль мені. Я прочитав їх пильно, та не розумів, про що властиво йде і звернувся до Горбаля по пояснення. Він сказав, що це є соціялізм, на який влада глядить неприхильним оком, тому треба з тими брошурами бути обережним. Я з цього пояснення не був зовсім розумний і не мав поняття, чим може бути каригідний зміст тих книжок; бож висказані там думки, а саме оборона бідних і понижених, видавалися мені саме такими, що підходили під погляди християнської етики.

(Далі буде).

—o—

ІСТОРИЧНА МІСІЯ.

Як я вище виказав, польська державна думка — бодай у практиці не розуміє тієї великої історичної місії, яку має сповнити український нарід на землях польської держави. Манить себе надією, що може вдасться ще винародовити український нарід і наші національні території зробити тереном, податливим для своєї національної експанзії. Ця вівісекція на живому організмі українського народу тріває вже цілих пятнацять літ і може принести обом народам необчислені прикрі наслідки. Заявляємо явно і виразно, що видану нам панами експериментаторами війну приймаємо. Будемо боротися у леґальних межах, але без компромісів за повні права нашого національного життя, які хочемо будувати власними силами. І хоч які великі матеріяльні та фізичні засоби стоять до розпорядження експериментаторів, ми певні, що боротьбу виграємо, бо за нами стоїть моральна сила цілого нашого народу, почуття, що боремося за святу й справедливу справу.

З церковних справ.

З ПОБУТУ АПОСТОЛЬСЬКОГО ВІЗИТАТОРА О. ІВАНА ГУДЕЧКА У ЛЬВОВІ.

В неділю 4. ц. м. витала гр.-кат. Богословська Академія у Львові в своїх мурах Апостольського Візитатора о. Івана Гудечка, що прибув туди в товаристві Преосв. д-ра Івана Бучка. Після повитальної промови в церкві св. Духа о. ректора д-ра Й. Сліпого і відповіди Апостольського Візитатора відбувся молебен, закінчений благословенням Найсв. Тайнами і відповідними многоліттями. По молебні оглянув Ап. Візитатор музей Академії, де виявив живе зацікавлення нашим церковним мистецтвом і його скарбами. Опісля відбулася в честь Достойного Гостя святочна академія, на програму якої зложились: папський гимн, знаменита промова о. ректора д-ра Й. Сліпого, виступи хору питомців під управою п. Жолкевича й орхестри під управою п. Цегельського та спеціяльно написана питомцем Р. Дурбаком на привіт Гостя декламація, що її виголосив питомець З. Нарожняк. Після академії відбувся у рефектарі репрезентаційний обід. По обіді оглянув ще Ап. Візитатор бібліотеку Богосл. Академії, іконостас каплиці Семинарії, памятник Митрополита Андрея в городі і взагалі ціле уладження та вивінування обох тих установ. Вечором був Ап. Візитатор на вечірні, яку відправив у церкві св. Духа для питомців о. віцеректор Малиновський. Цілоденний побут Високого Гостя на терені нашої богословської Високої Школи дав йому змогу пізнати безпосередньо розвиток і потреби тої установи та причинився до ще більшого затіснення звязків тої Школи з Апостольською Столицею

*

В середу 7. ц. м. відвідав Апостольський Візитатор гр.-кат. Малу Семинарію у Львові. Також на терені Малої Семинарії відбулося урочисте повитання Представника Апостольського Престола, який живо цікавився життям і працею молоді, що виховується в тій установі.

*

В днях 7. і 8. ц. м. відвідали Ап. Візитатора о. Гудечка представники львівської Ставропіґії, що предложили йому меморіял, у якому виставили цілу низку домагань до Ап. Столиці. Чи ті домагання покриваються з тими наївними вимогами, про які ми нераз читали в „Русскому Голосі", а саме: обсада лемківського єпископства „русским" кандидатом та креування ще й спеціяльного „русского" єпископства у Сх. Галичині для наших москвофілів — не знаємо. У делеґації Ставропіґії були: сеніор А. Ґулла, віцесеніор А. Сивуляк та адв. д-р М. Крижановський.

60-ЛІТТЯ ПРЕОСВ. ДІОНІЗІЯ НЯРАДІЯ.

Греко-кат. єпископ у Крижівцях (Югославія) о. д-р Діонізій Нярадій святкує саме тепер 60-ліття своїх уродин. З цього приводу еп. Нярадій дістає привіти не тільки від вірних у своїй дієцезії, але й від усіх тих численних громадян (ок) українців, що знають його як горячого патріота, людину глибоко побожну й золотого серця. При цій нагоді варто пригадати, що еп. Нярадій особливо ревно опікувався українськими студентами за кордоном, яким помагав матеріяльно, чим допоміг неодному з них завершити свої студії.

Ґанґстер серед католиків.

Д-р Осип Назарук не дармо був редактором часопису в Шікаґо. На клясичних взорах Аль Капоне іДілінґера остаточно викристалізував свій природний публіцистичний талант (проявлюваний зрештою вже раніше нпр. у камянецькому „Стрільці") та в цілому блеску розгорнув його на сторінках ультра-католицької „Нової Зорі". Кілька днів тому моя скромна особа вдостоїлася теж уваги, яка у подиву гідній гармонії лучить в собі улюблені методи чікаґівських ґанґстерів і повного любови ближнього станиславівського клерикалізму. За те, що я відважився виступити в обороні українського краєвого політичного проводу і спростувати брехні, виписані на сторінках варшавського „Бюлетину польсько-українського" якимось анонімовим фанатичним звеличником Павла Скоропадського, — д-р Назарук вилив на мене стільки помий, скільки могло вміститися на поверх двох сторінках (понад 600 рядків!) „Нової Зорі".

РАСИЗМ І ЧИСТІ РАСОЮ ВИРОДКИ.

Яких полемічних метод уживає той найпобожніший з усіх побожних публіцистів у нібито політичній полеміці, досить сказати, що вся полеміка зі мною побудована на теорії... расизму: вправді ця теорія є найбільшою і головною причиною затяжного конфлікту між Апостольською Столицею, яка вважає її запереченням Христової науки, та III. Німеччиною, — а проте вроджені нахили, чікаґівські звички і протекція Станиславова мають голос рішаючий. Словом, договорився справедливий ультракатолик до того, що я „чужинець" і „абсолютно чужий нам і по крови і по психіці своїй". Якщо це „нам" торкається д-ра Назарука — славлю Всевишнього, що я д-рові Назарукові „абсолютно чужий". Коли д-р Назарук покликується аж на теорію расизму, то забуває мабуть, що згідно з тою теорією навіть на 100 прц. чистих расою арійців треба інколи каструвати, щоби вони не заражували чергових поколінь народу своєю моральною гниллю.

НАЗАРУК, ЦІСАР ПУ-І І ПРОВОКАТОРИ.

Поза тією головною „тезою" в обороні Павла Скоропадського, проводить д-р Назарук ще дві інші не менш ориґінальні „тези". Перша з них, це твердження, що нічого закидати Павлові Скоропадському політичне русофільство, проявлене в ославленій федераційній грамоті, бо „Гетьман не тільки не зрікався державної суверенности на річ Росії (Московщини), але якраз навпаки — реклямував державну суверенність України **над усею великою Росією** (підкреслювання самого Назарука) так, як та суверенність істнувала колись, у часах Святослава Завойовника і Володимира Великого". Можна собі уявити, як оторопів колишній гетьман, читаючи нині у Ванзе під Берліном ту ґеніяльну теорію, відкриту в 16 літ після призначення С. Гербеля на премієра Української Держави. Можна порадити д-рові Назарукові, щоби відпродав цю теорію манджурському цісареві Пу-І: китайським націоналістам варта би вияснити, що Манджу-Ко повстало лише для того, щоби запанувати над Японією і Тихим Океаном...

Врешті остання глибока теза, це те, що все повстання проти гетьмана було московсько-большевицькою провокацією. „Бунт проти Гетьмана Павла — се була найбільша провокація, яку взагалі знає дивна історія нашого народу". Але д-р Назарук не перечить, що сам теж дав себе спровокувати. Тільки промовчує, що з черги, як автор протигетьманської повстанської відозви сам він став найбільшим безпосереднім провокатором народніх мас. Чого ж тоді він лає мене, що і я даю себе нині провокувати д-ром Назаруком та покликуюся на його власні слова, зафіксовані в підручниках як історичний документ?! І яка ґарантія, що пан д-р Назарук кожну свою чергову метаморфозу не буде пояснювати як „провокацію", — як тільки він наново переорієнтується?!

КОРОТКИЙ НАРИС БІОҐРАФІЇ Д-РА О. НАЗАРУКА.

А переорієнтовувався той Катон української моралі вже, славити Бога, нераз і не двічі. Разом з Анзельмом Мозлером (арійцем!) перший на Галицькій Землі, проповідував у „Службі Дворскій" анархо-комунізм. Потім був чільним есдеком, а далі перейшов до радикалів. Як радикал і делеґат Нац. Ради у Києві плякав (а якже), що Січові Стрільці не поїдуть на львівський фронт, але занюхавши міністерський портфель (ось яка це була „провокація"!) — сам уже теж до Львова не квапився, і проти того самого гетьмана вшкварив відозву, як проти „зрадника українського народу". Як міністр преси і пропаґанди І-го уряду Директорії УНР оправдував — очевидно — далі повстання проти П. Скоропадського, — аж поки почала заломлюватись державність УНР. Тоді перекочував до Диктатури ЗУНР та в „Стрільці" лаяв Петлюру і Січових Стрільців і всю УНР, якої гроші мав ще певне в кишені. Колиж залишатись в Камянці стало небезпечно, переїхав до Відня, де зліпив „закордонну групу радикалів" на те, щоби ввійти від неї до уряду Петрушевича, як уповноважений преси і пропаґанди. Але коли будуччина закордонного центру ЗУНР вже виразно замрячилась — д-р Назарук знову втікав, як щур з потапаючого корабля: так довго переконував д-ра Е. Петрушевича про потребу висилки до Канади делеґата збірати на Диктатуру гроші, поки вислали його туди. Очевидно, до д-ра Е. Петрушевича ніколи вже не вернувся і зібраних грошей йому не віддав (упімнулись за них краєві партії). На Атлянтійському Океані, в дорозі до Канади, мав „візії" і через ніч зі 101-процентового атеїста став 101-процентовим католиком. Ця метаморфоза допомогла вчорашньому радикальному міністрові Петрушевича — славити в Америці на вічах... Скоропадського, а реферуючи краєві справи — найбільш захоплюватися священичим целібатом! І до Відня і до краю вертатися було невигідно, тому краще було просидіти непевний час у Шікаґо на посаді редактора монархістичного орґану. Колиж особа новонаверненого католика й монархіста перестала бути для заморських земляків атракцією (конкуренція автохтонних ґанґстерів була всетаки надто велика) переїхав до краю і причалив до — станиславівського владики, стаючи теоретиком активної льояльности супроти Польщі й Катоном моралі українського громадянства. Колишній предтеча анархокомунізму, пропаґатор атеїзму і звеличник Будди став нині ідеольоґом української католицької політичної партії.

Був у жидівських анархістів, в есдеків, у радикалів, у Скоропадського, у Петлюри, у Петрушевича, служив Т-ву „Провидіння" у Філядельфії, при кожному з них заробляв і кожного з них копав, переходячи до чергового пана; навіть свого приятеля д-ра Л. Мишуґу, що допоміг йому переїхати до Америки, копнув і виписує на нього нині всяку гидоту. Єпископ Хомишин безперечно буде втішатися найдовшою ласкою того свого виїмкового співробітника: бо за виїмком одних большевиків нема вже нікого, в кого д-р Назарук не служив і кого не копнув...

СМІШНИЙ МЕНТОР.

„Клеветником України" назвав його в 1926 році в американській пресі д-р Остап Грицай і покликався на слова живого ще тоді Віктора Пісничевського, що прозвав колись у Відні Назарука „мерзавим типом". Отой „мерзавий тип" відсуджує нині від чести й моралі всіх, хто має відвагу висловити свої інші погляди, ніж їх мають нинішні його хлібодавці. Він має сміливість закидати мені політичне хамелеонство, мені, що від 1917. року ні на йоту не змінив своїх поглядів на основні справи Великої України, людей заслужених для української революції та будівництва української державности і її шкідників, який був і є в одній одинокій партії УНДО та від 1918. року співпрацював в українських часописах ідеольоґічно одноздних або дуже собі близьких, — зокрема вже 12 літ у „Ділі"! Очевидно, смішненькі вже кпини д-ра Назарука на мого „повного незнання Великої України, її великих і бездоріжних або слабо доріжних просторів", — коли я після вибуху російської революції з весною 1917. року тікав з військового полону з далекого Забайкалля пішки, кіньми і залізницею на Велику Україну і до половини червня 1920 року безустанно жив у ній, ділив її долю й недолю та міряв її простори, щоби раз-враз вертатися до Києва, — а д-р Назарук приїхав туди на гостинні виступи достойника і покидав Велику Україну з проклонами, залишаючи на памятку їй і її синам у формі книжки споминів — паскудний памфлет...

Смішненький теж д-р Назарук у таких дрібницях, як менторське поучування, що пор. під Мотовилівкою билися „гетьманські сердюки", коли сердюки як боева сила взагалі там не рахувались, а були нею лише московські добровольці-офіцири під командою кн. Святополк-Мірського

і навіщо має хто закидати другому анальфабетизм нової української історії, коли сам знає її лише крізь призму власних посад, займаних по черзі в усіх істнуючих політичних таборах!

„ПОСТУПАЙ, ДИТИНО, ЯК НАЗАРУК..."

Це не нечесть найтись у ряді тих, яких лаяв і лає д-р Назарук. Він пропагує католицизм і Захід — а опльовує від довгих літ східньою ненавистю кожного, хто тільки йому не до вподоби. Між опльованими був вже і сам Шевченко, якого на прилюдному вічу у Детройт назвав горлорізом, і Франко, і Драгоманів, і Петлюра і той сам нині ославлений Скоропадський, і Петрушевич і Кость Левицький і Січові Стрільці і всі істнуючі політичні партії, — ні, далебі, бути у такому товаристві це ніяка ганьба. Навпаки: рішуче ніяка це почесть вдостоїтися похвали у д-ра Назарука, — похвала з його уст це дискредитація в очах всіх тих, які ще не втратили почуття між добром і злом.

Каже д-р Назарук, що „старі досвідчені люди" вказуватимуть на мене молодшим поколінням як на неґативний приклад української публіцистики. Можливо, — тільки суд у цій справі не належить ні до мене, ні тим паче до д-ра Назарука. Зате признаю, що справді у нинішніх сумних часах чимало батьків може найтись, які дітям своїм можуть вказувати д-ра Назарука як взір до наслідування:: „поступай дитино так, як О. Назарук: будеш мати мідяне чоло і завжди гроші і благословенство епископа..."

І. Кедрин.

ПРИДІЛ МАНДАТІВ ДО ТОРГОВЕЛЬНОЇ ПАЛАТИ.

Міністер промислу і торговлі підписав розпорядок, що устійнює, які організації делеґують радних до львівської торговельно-промислової палати. Згаданий розпорядок признає з торговельної катеґорії Союзові Українських Купців 3 мандати. Львівська торговельно-промислова Палата має 19 мандатів з торговельної і 21 мандатів з промислової катеґорії, разом 40 мандатів.

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ ПІДДЕРЖУЮТЬ КИТАЙ. ПОЛІТИЧНА НАРАДА У ШАНГАЮ.

ПЕКІН, 10. 11. ПАТ. Американський амбасадор у Москві Буліт приїхав учора до Шангаю, де зустрінеться з Чанґ-Кай-Шеком. По кількаденнім побуті у Пекіні амбасадор Буліт виїде до Злучених Держав. Китайські політичні кола привязують до цієї подорожі велике значіння.

НЕСПОДІВАНІ ДЕМОНСТРАЦІЇ КОМУНІСТІВ.

САРБРІКЕН. 10. 11. ПАТ. Комуністи улаштовують у басейні Сари несподівані демонстрації таким чином, що група комуністів, зложена зі 100—150 осіб, несподівано сходиться в ріжних місцях, співає інтернаціонал і втікає ще перед приходом поліції.

Підсумки виборів до громадських рад у львівському воєвідстві.

УРЯДОВИЙ ЗВІТ.

ВАРШАВА, 10. 11. ПАТ. Вислід виборів до громадських рад у львівському воєвідстві такий: На загальне число 2.240 громад вибори відбулися в 1.755 громадах. Вибрано 11.943 українців, 17.750 поляків, 359 жидів і 178 німців.

Правдиве прізвище вбивника короля.

БІЛГОРОД, ПАТ. Болгарська поліція устійнила правдиве прізвище вбивника короля Олександра Келемена—Ґеорґієва-Черноземського. Він називається Величко Димітров Керін і уродився 19. жовтня 1897 р. в селі Камениця у Болгарії.

В 1928 р. суд у Софії засудив його на кару смерти за вбивство посла Димова. В 1932 р. засудив його суд вдруге на досмертну вязницю за вбивство болгарина Томалевського.

З вязниці вийшов по оголошенні амнестії і тоді вступив до македонської революційної орґанізації, де виступав під псевдонімом Черноземський Ґеорґієв. Опісля перейшов до Павелича і виїхав на Мадярщину.

25.000 літаків у Німеччині.

„Дейлі Мейль" оголосив сензаційну статтю про інтензивну розбудову німецького летунства зі запевненнями, що найближчого року Німеччина буде мати 25.000 літаків. Тепер уже має 60.000 летунів.

Страшна смерть 37 вуглекопів.

ТОКІО, 10. 11. ПАТ. У копальні вугілля Гокайдо наступив вибух. 37 вуглекопів згинуло, 800 засипало у копальні, але рятункова акція їх вирятувала.

Закарпаття.

„КАРПАТОРУССКІЙ ГОЛОСЪ" ПЕРЕСТАВ ВИХОДИТИ.

Від тижня перестав виходити ужгородський москвофільський щоденник „Карпаторусскій Голосъ", що появлявся коштом одного консуляту в Ужгороді. (Ревеляції ужгородського „Українського Слова" про цю справу ми свого часу в „Ділі" передавали). Поява того орґану припинилась зараз по виїзді до Америки його гол. редактора д-ра Фенцика, що перевів був усю ту трансакцію з представником дотичного консуляту. Можливо, що д-р Фенцик, втративши дотеперішні „пособія", виїхав саме до Америки, щоб там найти нове фінансове джерело для підтримки свого орґану. При цій нагоді варто пригадати, що „Карпаторусскій Голосъ" мав за головну задачу ширити всякі наклепи на українців і цькувати проти українського національного руху та його діячів. Цим і пояснюється факт, що кожне число того орґану було переповнене протиукраїнськими статтями й замітками, а час до часу його редактори пускали також ріжні провокаційні вістки на зненавиджених українців, щоб тільки прислужитись своїм хлібодавцям.

СЕРЕДНЬО-ШКІЛЬНА СЕКЦІЯ ПРИ УЧИТЕЛЬСЬКІЙ ГРОМАДІ.

Дня 21. м. м. відбулися в Берегові сходини професорів середніх шкіл, які порішили заложити середньо-шкільну секцію при Учительській Громаді. Головою зібрання був посол Гуснай, писарем д-р Головацький. По оживленій дискусії приступлено до вибору управи. Головою секції вибрано дир. А. Штефана (Мукачів), заступником голови дир. А. Алиськевича (Ужгород), секретарем д-ра Головацького (Мукачів), членом управи секції проф. А. Артимовича (Берегово).

До Учительської Громади належить 50 професорів середніх шкіл; вони всі вступлять до середньо-шкільної секції, так що та секція буде відразу представляти силу. Додати слід, що дотепер наші середньо-шкільні професори належали до чехословацького товариства професорів середніх шкіл (у Празі), де були теж в управі. Одначе новий статут чехословацького товариства професорів середніх шкіл має постанову, що пасивне право вибору мають тільки професори чехословацької народности. Тимсамим відтепер професори нечехословацької народности не можуть бути вибрані до управи. Наші професори уважають ту постанову для себе пониженням і зголосили свій виступ з товариства. Вправді в тій справі ще мають бути ведені переговори, але хочби й довели до зміни статутів, може вийти тільки на нашу користь, коли наші середньошкільні професори будуть членами не тільки чехословацького товариства, але й утворять свою власну орґанізацію, тимбільше, що багато справ нашого шкільництва є чужі чехословацьким професорам.

По виборі переведено дискусію про стан нашого середнього шкільництва, при чому звернено головно увагу на брак шкільних підручників та на перешкоди, на які видавання їх натрапляє. Порішено побороти ті перешкоди й занятись виданням нових шкільних книжок.

При кінці дебат піддано гострій критиці нинішню систему, яка йде в розріз із розпорядками мін. шкіл. Це м-ство видало пляни навчання, а інспектор Вондрачек видає розпорядки на свою руку і то розпорядки суперечні розпорядкам м-ства шкіл. В тій справі рішено внести меморіял до міністерства шкіл. (Українське Слово).

ПРО ГОЛОВНУ АРТИСТКУ ФІЛЬМИ „МАРІЙКА НЕВІРНИЦЯ"

читаємо в ужгородському „Впереді" таку замітку: Фільма „Марійка Невірниця", що викликала у цілій республиці велике зацікавлення, буде скоро показана в ужгородськім кіні. Артисти фільми майже всі походять з Підкарпаття, а більшість їх — це селяни з Колочави. Головна артистка фільми „Марійка" — дівчина Анна Шкелебей, недавно підірвалася на тяжкій господарській праці і їй у мукачівському шпиталі робили операцію. Наша селянська кінозірка змушена тяжко працювати і то настільки, що нищить своє молоде здоровля.

НОВИНКИ

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— **Хочете мати добре футро,** ідіть до відомої фірми Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3, тел. 54—46, яка поручить добрий товар совісно, виконає солідно, легко і точно. 187

— **Найкраще** випраний ковнірець тільки в українській пральні „Брін", вул. Бляхарська 21. 18-20 23—?

— **Затверджені владою Косметичні Курси** з правом видавання дипльомів Стефанії Гавриcевичевої, Коперника 42а/ІІ., телеф. 72-18 **додаткові вписи.** Практика у кабінеті „Distinction", отвертий цілий день. Поради даром. ч. 330 9—10

— **Святочні інавґураційні сходини Т. У. С. К. „Обнова"** відбудуться в неділю 11. листопада ц. р. в год. 19. в авлі Академічного Дому (Супінського ч. 21). До участи взиває усіх членів Виділ. 550

— **Модерна жінка** — господиня не тратить дурно часу в кухні, а залишає собі вільний час на свої культурні потреби. Тому вживає порошків будиневих „Ароза", з яких за 3 хвилини приладжує делікатний в смаку і поживний будинь.

— **З нагоди 20-ліття виступу Українського Січового Стрілецтва Видавництво „Червона Калина"** зложило зі своїх видань комплети книжок виключно воєнно-історичного змісту по зниженій ціні. Ці комплети надаються до широкого поширеня. Ціа одного комлету зол. 62.75. Одним з перших громадян закупив таких десять комплетів за ціну зол. 630.70 п. през. д-р Дмитро Левицький, щоби вшанувати великі роковини українських визвольних змагань. П. д-р Левицький призначив один комплет для свого родинного села в Сокальщині, а девять комплетів для ріжних місцевостей на північно-західних землях і на Лемківщині. Бібліотекам, Читальням, поодиноким громадянам гарний примір!

— **Вистава „Акорди"** Меріяма-Лужницького заповіджена на понеділок 12. листопада відбудеться у вівторок 13-го у салі „Театру Ріжнородностей" в год. 7.30 веч.

— **Мають зрезиґнувати з парохій.** Із львівських „Архіепархіяльних Відомостей" з 15. ц. м. довідуємось, що церковна влада зажадала на основі декрету „Максіма кура" від о. Мирона Копистянського, пароха в Чанижі буського деканату, та о. Йосифа Яворського, пароха в Ляшкові лопатинського деканату (відомого посла з клюбу ББ), щоби зрезиґнували з парохій.

— **Шкільна данина.** Проектований закон про шкільну данину не торкається льокаторів однокімнатних мешкань по містах і селах, які будуть від неї звільнені. За двокімнатні мешкання, значить за кімнату і кухню будуть платити данину у висоті 2 зол. річно від кімнати або разом 4 зол. Буде це найнижча вимірова ставка. При вимірі данини від більших льокалів буде прикладена проґресивна система.

— **Нові людові доми.** В Косові відбудеться 25. ц. м. посвячення людового дому, побудованого заходом читальні Т. С. Л. Цьогож місяця передбачене теж посвячення людового дому у Слобідші Джуринській пов. Чортків.

— **Вернувся з Берези Картуської.** При кінці жовтня ц. р. з Берези Картуської вернувся Володимир Дибайло з Радехівщини, якого вивезли туди в червні ц. р.

— **Невинен — винен.** Проти мулярського помічника Василя Войтовича та його жінки з Кривчич під Львовом відбулася перед кількома місяцями перед судом присяжних розправа за належання до КПЗУ й комуністичну агітацію. Вердикт присяжних суддів випав тоді для обвинувачених корисно, одначе трибунал станув на становищі, що присяжні помилилися, тому засистував їхній вердикт щодо самого Войтовича і справу переказав до іншої каденції. Перед кількома днями Войтович станув перед іншою лавою присяжних суддів і цим разом його засуджено на 4 роки вязниці.

— **Львівська хроніка.** У централі телефонів при вул. Сикстуській впав із драбини механік Ів. Фрей, при чому йому тріс череп. Непритомного забрали до шпиталю. — Поліція арештувала 24-літнього Із. Бавмвольшпінера, який вирвав на вул. Зибликевича торбинку Чесл. Олексінській з Дембна. В торбинці були золоті ковтки та готівка. — Марія Бучко, жінка сторожа дому при вул. Кльоновича 14 напилася денатурованого спірту, бо підозрівала, що чоловік зраджує її. Забрали її до шпиталю. — Перед готелем „Жоржа" з авта тернопільського воєводи Марушевського на очах прохожих злодій вкрав футро. — З хати Ром. Клімпля (Городецька 38) злодій вкрав гардеробу вартости 650 зол. — З III. скарбового уряду при вул. Третього Мая нічю злодій вкрав светер і дві парасолі вартости 80 зол. — Біля міської різні хлопці для забави їздили залізничими возами, які пересовувано. Одному з них, Едв. Олійникові зі Знесіння колеса вагону відрізали ногу. — Суд розглядав справу крадежі книжок у випозичальні „Лектура" при пл. Марійській, якої систематично допускалися три ґімн. абітурієнти: Лєслав Міндович, Роман Дубайло та Стан. Мінорович. Міноровича та Дубайла засудили на два тижні арешту з припиненням, Міндовича (що вже раз був караний 4-місячною вязницею) на 3 тижні арешту.

— **Крадіж судових актів.** До городського суду в Устриках Долішних дісталися якісь вломники, що вкрали судові акти і винесли над ріку. Тут розпалили вогонь і почали палити папери. Коли хтось їх сполошив, кинули решту актів у воду. Нема сумніву, що порядок у судових шафах робили люди, яким деякі судові акти були дуже невигідні.

— **Залюблений дефравдант.** Львівський суд присяжних розбирав справу Генрика Мая, що був вязничним сторожем у Бриґідках і здефраудував депозити, зложені вязнями, на загальну суму 2.000 зол. Май признався до крадежі й оправдувався, що зробив це з нещасливої любови. Суд добачив у нього тільки любов до чужих грошей і засудив його на півтора року вязниці та втрату громадянських прав на 5 літ.

— **Банкроцтво.** В Самборі попала в конкурс з причини невиплатности „Складніца кулєк рольнічих", кооп. з о. п. на основі постанови самбірського суду. Кілька тисячів членів мусять доплачувати уділи по 25 зол., а уділовцями було найбільше польських рільників зі Самбора, що мали по кілька уділів.

— **Ліквідують большевицькі трести.** Як повідомляють з Києва, оголошено ліквідацію меблевого тресту „Укрмебля" і тресту музичного „Укрмузтрест".

— **Краєва хроніка.** Перемиський суд присяглих розглядав справу б. податкового екзекутора Зиґм. Розина, що спроневірив 942 зол., заінкасовані від податників. Розправу відложено задля поширення обвинувачення. — У львівському шпиталі помер 30-літній Семко Левочка з Межигорець пов. Станиславів, де присипала його земля в часі копання глини. — В Грядовиці пов. Львів до хати Івана Каняка впав його брат Йосиф, що посварився з ним за спадок, знищив цілу обстанову і підпалив, наслідком чого частина дому згоріла. Арештовано його у Львові. — До монастиру СС. Маріянок у Кальварії Пацлавській біля Добромиля добулися озброєні та замасковані бандити і зрабували ріжні річи. Покищо арештовано під закидом грабунку Петра Цебеняка, що вернувся недавно з Америки. — В Довгім пов. Томач 21-літній Петро Вонсович убив свого батька Михайла в обороні своєї матери, над якою знущався.

— **Напад на православного священика.** В Ялівці пов. Ковель добулося вечором в неприсутности домівників двох напасників до місцевого православного прихідства. В мешканні находився тільки 60-літній парох о. Мих. Ігнатович. Один напасник, зловивши його за горло, повалив його на землю, а другий, присвічуючи собі електричною ліхтаркою, перешукав мешкання і загарбав 110 зол., годинник і гардеробу. Опісля грабіжники втікли в ліс.

— **Арештували віцепрезидента м. Ґнезна** інж. Генцеля на приказ познанського воєводи. Проти інж. Генцеля ведуть дисциплінарні дохоження.

— **Петарди в божницях.** У двох виленських божницях вибухли петарди. В одній божниці вибух був слабший, вилетіло лише кілька шиб і облетів тинк. Ранених не було. В другій божниці вибух був дуже сильний, та саме тоді не було там людей.

— **Вино за безцін.** Як відомо, цього року був у Румунії великий врожай винограду. На місці продукції можна було дістати до вибору один кільоґрам винограду за пів лея. Тепер міністерство домен і хліборобства зібрало статистичні дані про гуртові ціни вина в Румунії. Кращі сорти вина продаються гуртом по 100 леїв за декалітер, а гірші по 60 леїв.

— **Знайшли найстаршу біблію.** Начальник відділу рукописів віденської національної бібліотеки проф. д-р Ґерстлінґер зробив при допомозі віденського дослідника старовини проф. д-ра Юнкера сензаційне відкриття. Вони знайшли найстарші знані досі тексти евангелії. Д-р Юнкер, що є теж професором віденського університету і директором німецького археольогічного інституту в Каїрі, купив у тамошніх торговців три більші і пять менших папирусових фрагментів евангелія від Матея, які привезені до Відня викликали загальне зацікавлення не тільки своїм високим віком, але й запевненням проф. Юнкера, що мусіла зберегтися ще більша скількість листків. Одначе дальші його глядання були безуспішні. Бо тимчасом славний англійський збирач Честер Піті набув при допомозі своїх аґентів ті папируси за величезні гроші, на які Австрія не могла здобутися. Як виказали досліди проф. Ґерстлінґера, відкриті ним фрагменти належать до 12 ріжних біблійних книг і складаються із 190 карток, що містять тексти Старого і Нового Завіта. Тексти Нового Завіта походять ще з II. століття. Де египетські торговці їх дістали, покищо не знати, бо зі страху перед владою, яка може потягнути їх до відповідальности, яким робом вони роздобули ті цінні рукописи, вони не хотять зрадити тайни. Відомо тільки, що ті рукописи відкрито в глиняному збанку. Отже частину рукописів набула віденська національна бібліотека, а частину англійська. Крім того знайдено ще фрагменти старої грецької поезії, м. і. теж незнані досі тексти грецького поета Калімахоса та рукописи фільософа Фаворіноса.

— **Ріжні вістки.** В Італії вводять 40-годинний робучий тиждень; ціни заробітної плати будуть знижені. — У Голяндії відкрили міжнародню шайку торговців наркотиками: є між

ними греки та китайці. — На міжнародньому конгресі музеольогів у Мадриді помер нагло мадярський делегат д-р Мартон. — У Ґенуї помер у 92. р. життя останній із живих ґарібальдійців Саліта ді Рокка. — У Ленінграді помер мистець-карикатурист Д. Антоновський. — Із Будапешту повідомляють, що Беля Кун виїхав цими днями з Совітського Союзу до центральної Европи. — У лютім 1935 р. мають наладнати правильну комунікацію між Москвою і побережжям Берингового моря. — Думерг зголосився на свою кандидатуру на місце Пуанкаре до „Академії Французької". — У Парижі утворили Лігу оборони прав дітей. — Д-р Еккенер приготовляє плян постійної повітряної комунікації між Німеччиною і Зл. Державами.

—o—

ДИВОГЛЯДИ.

НОВІ ГОЛОСИ.

У Німеччині мають намір змінити дотеперішні назви голосів „сопран", „альт", „тенор" і „бас" на рідні німецькі. „Праґер Прессе" повідомляє, що проєктовані зміни такі: сопран — пташиний голос, альт — лисячий, тенор — вовчий, бас — медвежий. Треба би теж змінити термін „фашистівський голос" на чужинний, нпр. на „гітлерівський".

ПЕРШИЙ ЖУРНАЛІСТ, ЩО ЇХАВ ЛІТАКОМ.

У ч. 86. „Нової Зорі" почав свої фейлєтони редактор цього орґану д-р Осип Назарук п. з. „Їзда літаком зі Львова до Варшави". Із того фейлєтону довідуємось між іншим, скільки коштує білет туди і назад і скільки важить вельмишановний журналіст, що пережив таку небуденну сензацію. „Коли я став на вагу, урядник аж цмокнув, бо не сподівався по мені ваги 112 кґ." — пише добродушно д-р Назарук. Шкода, що не знаємо, по чому кільо такої живої ваги, бо тоді зналиб ми скільки вся особа варта.

ЯК ПЕРЕВОДИТИ ПЛЕБІСЦИТ.

Комісія, що перевірювала списки виборців у Сарському басейні ствердили, що Папена і всіх членів його рідні двічі вписали в списки тих, що мали право голосування.

З концертової салі.

Концерт „Сурми" при співучасти „Львівського Бояна".

Наш відомий хор „Сурма" улаштував у середу 7. ц. м. концерт запрошуючи до співучасти мішаний хор „Львівського Бояна". Вся програма, яка складалася з пісень українських, чеських, німецьких та норвеських композиторів, була назагал дбайливо підготовлена і добре виведена, хоча було видно, що оба хори не почували себе добре на маленькій душній сцені нашого Т-ва Лисенка, призначеній тепер головно для „скечів" ревії. І тут, здається, причина хвилевих недотягнень хорів та солістів. Якби так власна, відповідна, концертова саля..., але правда, нам навіть не вільно про такі речі мріяти.

З української хорової літератури хор „Сурма" виконав лиш вічно свіжу і гарну вязанку народніх пісень Лисенка (Quod libet І-ше). Зате хор „Бояна" виступив з кількома українськими піснями, а саме: Лисенка „Сон", Людкевича „В осени" (прегарний і під оглядом хорової техніки зразковий твір) та виїмок з кантати Вериківського: „Радість". Крім того почули ми також у виконанні „Бояна" з чотироручним форт. супроводом І-шу і ІІ-гу частину українського „Весілля" В. Барвінського. Про музичну вартість цієї композиції свідчить уже називище автора, а її прецизійна техніка і доволі складна партитулярна фактура ставлять великі вимоги до хору, що береться за її виконання. „Боян" вивязався зі свого завдання зовсім добре і цим доказав, що маючи до диспозиції усі свої прикмети, при послідовній праці міг би стати справді одним з найкращих наших хорів.

Усі інші точки заповнив хор „Сурма", який познайомив громадянство зі зразками чужих авторів. Дуже гарно були відспівані три чеські народні пісні в опрацюванні відомих чеських композиторів Інджіха і Малята. Решта пісень, особливож Отеґравена „Вечірня пісня" в супроводі фортепяну і 4 ріжків та Галлена „Північний бій" були виконані справді по мистецьки. Це й найкращий доказ, що „Сурма" інтенсивно працює, видосконалює техніку і під проводом свого диригента старається все піднести рівень своєї виконавчої спроможности.

Без закиду вивязалися із свого завдання диригенти І. Охримович і д-р Ст. Людкевич.

Солісти були того вечора, з виїмкою Матіяша, голосово недисповані. До заслуженого успіху концерту причинились акомпаніятори д-р Б. Кудрик і п. О. Пясецька.

Публики багато.

Роман Савицький.

З кіна.

КІНО-РЕВІЯ „СТИЛЕВИЙ": „ПЕРЕДМІСТЯ" а ревія „В СЕМОМУ НЕБІ".

Друга з черги ревія новозаанґажованих варшавських ревієвих акторів мала у „Стилевому" незвичайний успіх. Публика захоплена окремими точками, просто не хоче випустити виконавців зі сцени. Добру комічну пару творять Рибачевська і Місевич („штубак і інститутка" та чудова настроєва інсценізація: „муха у сітці павука"), п-ні Н. Федоровна симпатично вдає у своїх пісоньках наївну дівчину (дуже цікавий у неї голос), А. Іжиковський став божищем жіночої публики завдяки своїм танґам, відспіваним гарним барітоном, а танковий дует Камінських незрівняний у пародійних танцях. Та вже найбільше подобався п. Владільов, феномен свистун. Крім того він неабиякий танцюрист (чудово виконаний танок бояринa). Усім виконавцям запевнений довгий успіх.

На екрані добра фільма „Передмістя" з В. Бірі, Дж. Купером та Фей Рей. На найближчі премієри Дирекція законтрактувала такі пробоєвики, як: „Гопля!" з Клярою Бов, „Чорний кіт" з Борисом Карловом і Белею Люґоші, та „Я є Зузанною" з Ліліяною Гарвей. *(ет.)*

Літературний куток.

УКРАЇНСЬКІ КАЗКИ ПО ХОРВАТСЬКОМУ.

В Загребі цими днями вийшли з друку в прегарному виданні підкарпатські казки Бориса Мартиновича. Оригінальні ілюстрації до них намалював хорватський акад. маляр Каміло Ружічка, переклад до хорватської мови зробив учитель Іван Спурний, великий приятель українців.

ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ.

М-ство освіти чехословацької республики роздало цього року такі літературні нагороди: 1-шу дістав Вітезлав Незваль за книжку „С богем а шатечек" („Бувайте здорові і хустина"). 2-гу Карло Чапек за повість „Поветронь" (Метеор) і 3-тю Йосиф Ґреґор-Тайовський за драму „Блюзнівці" (Мрійники) з головною увагою для всієї його дотеперішньої праці і значіння для словацької літератури.

Щодо драматичної нагороди то міністерство вислухавши думки жюрі рішило заступити намірену одну нагороду двома і поділило її між двох авторів: Едмонда Конрада за пєсу „Едісон" і актора Вілема Зітека за виконання головної ролі в Моцартовій опері „Дон Жуан", приймаючи за підставу його загальні заслуги для державного театру.

За музичну творчість дістав нагороду Йосиф Сук за поему „Епільоґ" опус 37, а за твори в німецькій мові Людвіґ Віндер за повість „Родина Деррів перемагає крізу", теж з увагою на всю його дотеперішню працю.

В. Незваль — молодий чеський лірик, що має за собою великий поетичний успіх збіркою „Пантоміма". На ньому слідний сильний вплив модерної французької поезії, що не відобрав йому нічого з ориґінальности.

Карло Чапек дістає вже втрете державну нагороду. Його повість це друга частина, початої ним трильоґії. К. Чапек письменник европейської міри.

Й. Ґреґор-Тайовський замітний своїми короткими оповіданнями і нарисами, де підкреслює сильно соціяльний і расовий момент словацького народу. Дав він теж замітні драматичні твори, як „Смерть Дурка Лянґсфельда".

Е. Конрад має за собою 23-літню драматичну діяльність. З найбільше відомих його пєс такі: „Поворот молодости", воєнна комедія, „Широчінь", „Родинна обставина", „Велитень", „Породова курка". Написав він теж більшу повість із театрального життя.

Л. Віндер — німецький письменник з Моравії. Його перша повість „Божевільна ротаційна машина" змальовує журналістичний віденський світ, у „Касаі" крізу інтеліґенції. Крім цього відомі його повісті: „Жидівські оргáни", „Повернуті приятелі", „Туга", „Д-р Муф" і новелі „Ґуґо".

—o—

СПОРТ.

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ У ВІДБИВАНЦІ.

6. XI. Ольдбої Сокола-Батька — Учасники С.-Б. 2:1 (10:15, 16:14, 15:6). Змагання відплатні, що їх Ольдбої вирішили вдруге у свою користь.

9. XI. Ольдбої С.-Б. — І. дружина С.-Б. 2:1 (11:15, 15:7, 15:13). Сензаційна, а проте заслужена виграна Ольдбоїв з І. дружиною С.-Б.

Нові книжки й журнали.

УКРАЇНСЬКИЙ ФІЛЯТЕЛІСТ, місячник. Відень, вересень-жовтень 1934. Ч. 9—10. Р. Х. Зміст: Посмертна згадка — о. Зеновій Флюнт; Київ на марках Чехословаччини; І. Шейнгавз; Поштові сюжети на марках; Лист з марками Маврикія; А. Штоман: До історії марок У. Н. Р.; До альбому українських марок; Нові марки; Дрібні вісти.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Театри.

Театр „Заграва“:
під артист. проводом В. Блавацького.
Турка над Сяном:
11. XI „Гетто“.
12. XI. „Земля“.

Великий Міський Театр.

Неділя. 11. XI. год. 12 впол. Поранок „Гвязди“.
Неділя. 11. XI. год. 3·30 поп. „Я переміг крізу“.
Неділя, 11. XI. год. 7·30 веч. „Мархолт“.
Понеділок. 12. XI. год. 7·30 веч. „Чоловік і надчоловік“.
Вівторок. 13. XI. год. 7·30 веч. „Чоловік і надчоловік“.

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 11. XI. год. 3·30 поп „Мякун“.
Неділя, 11. XI год. 7·30 веч. „Товаріщ“.
Понеділок, 12. XI. год. 7·30 веч. Прем'єра „Під примусовою управою“.
Вівторок. 13. XI. год. 7·30 веч. „Акорди“ — комедія життя Меріяма-Лужницького, музика В. Балторовича. Прем'єра.

Кіна.

АПОЛЬО: Друга частина „Нуждарів“ „Париж у вогні“.
АТЛЯНТИК: „Віва Вілля“.
ВАНДА: „Ніч у Каїрі“, „Двацятьчотири години“.
ҐРАЖИНА: „Ми перша бригада“.
КАСІНО: „Танок кохання“.
КОЛІСЕЙ: „Танцюристка з Шикаґо“ ревія „Пекло“.
КОПЕРНИК: „Нана“ (на осн. Е. Золі). Крім того: колірова ґротеска та найновіший Тижневик Парамавнту.
МАРУСЕНЬКА: „Нана“ (на осн. Е. Золі) і ревія: „Прогібіція шалів“.
МІРАЖ: „Джанні Гергард“, „Що раз вище“ (Гарольд Льойд).
МУЗА: „Кіт і скрипка“, „Кохає, любить, шанує“,
ПАЛЯС: „Що мій чоловік робить у ночі“.
ПАН: „Цісарські лови“ (Лео Слезак) і ревія „Гуляй душа“.
ПАСАЖ: „Новітній Робінзон“ і ревія.
РАЙ: „Чи Люцина це дівчина“.
СВІТ: „Ганка очі чорні“ та циганський хор.
СОНЦЕ: „Дівча з гір“ і ревія.
СТИЛЕВЕ: „Передмістя“ і ревія „В сьомім небі“.
УТІХА: „Буря на світанку“ та ревія.
ХИМЕРА: „Їх Ексцеленція цілує“ (Джан. Гейнор, Анрі Гара).

Закордонне радіо.

Неділя, 11. листопада 1934.

Відень (506,8) 9·35 Казки, 11·30 Симф. концерт, 12·40 Увертюри та вальси з віденських оперeток, 15·00 Данська камер. муз., 19·20 Арії та пісні, 20·05 „Орлеанська дівчина“ траг. Шілера, **Прага** (470,2) 7·30, 9·45 Концерт, 20·00 „Вулиця співає“ Шурека (з Буріянового Театру), **Париж** (1648) 16·00 Симф. концерт, 21·15 Оп. марші, 23·00 Оперeткові арії, **Люблянa** (569,3) 10·40 Музика, спів, **Берлін** (356,7) 18·30 Концерт, 20·00 „Льобетанц“ оп. Туіле, **Кенігсвустергавзен** (1571) 11·30 Держ. авд.: Музика, Промова мін. Гебельса, **Мінхен** (405,4) 13·00 Концерт, 17·50 Популярна музика, **Будапешт** (550,5) 14·00 Концерт оп. орх., **Міляно** (368,6) 17·15 Легка музика, **Рим** (420,8) 17·00 Симф. концерт.

Понеділок, 12. листопада 1934.

Відень (506,8) 12·00 Концерт, 16·10 Славні солісти, 18·00 Спів (Шпіцмілер, сопр.), **Братислава** (298,8) 17·10 Концерт, **Кошиці** (259,1) 17·10 **Авд. для Закарпаття**, **Прага** (470,2) 17·45 Спів, 20·00 Хорватські пісні, 21·00 Концерт Бородіна, **Копенгаген** (255,1) 21·05 „Тоска“ оп. Пучінія, **Париж** (1648) 21·00 „Зампа“ оп. Герольда, **Берлін** (356,7) 16·00 Легка музика, 20·10 Пісні Гуг. Вольфа, **Гамбург** (331,9) 20·10 „Евріянте“ оп. Вебера, **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·00 Солісти, **Мінхен** (405,4) 17·50 Фортепян, **Будапешт** (550,5) 13·30 Сальон. орх., 17·30 Флет, 18·30, 23·20 Циг. музика, **Міляно** (368,6) 11·30 Тріо, 19·00 Легка музика, **Рим** (420,8) 13·00 Квінтет, 17·30 Скрипка (Прано).

Львівське радіо.

Неділя, 11. листопада 1934.

8·40 Ранішня авдиція, 10·40 Гр. пл., 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Сільва рерум, театр. репертуар, 12·15, 13·15 Муз. поранок, 15·00 15-хвилин у дублянських хліборобських заведеннях, 15·15 Гр. пл., 15·25 Огляд ринків рільних продуктів, 15·35 Військ. марші з гр. пл., 15·45 Велика пригода в малому селі, 16·00 Марш доровольців (фраґм. із пов. Кісілевського „Листопадові дні“), 16·20 Переможні вожди (істор. співи, хор), 16·45 Ми вчора, ви сьогодні (для старш. дітей), 17·00 Танк. муз. (нар. капеля), 17·50 Пілсудський серед своїх людей (про книжку Койца), 18·00 Театр Уяви: Фредро: „Зженднось і пшекора“, 18·45 Памятник слави на цвинтарі оборонців Львова, 19·00 Пісні (Вермінська) в супр. форт., 19·50 Актуальна балачка, 20·00 Концерт польської музики, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 На веселій льв. хвилі, 21·45, 21·46 Спорт. вістки, 22·00 Почт. техн. скринька, 22·15 Реклям. концерт, 22·30 Старі пісоньки (Пловський, баритон) у супр. форт., 23·05 Гр. пл.

Понеділок, 12. листопада 1934.

6·45 Ранішня авд., 7·50, 22·00 Реклям. концерт, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт, 13·00 Полудн. денник, 13·05 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Концерт трубної орхестри 16·15, 17·35 Гр. пл., 16·45 Лекція нім. мови, 17·00 Спів, 17·50 Штучне озеро в Рожнові на Дунайці, 18·00 З львівської кузні гуманізму, 18·15 Концерт, 19·15 Малий Зюк (для старших дітей), 19·50 Фейл.: День у Шикаго, 19·50, 19·50, 19·56 Спортові вістки, 20·00 Легка музика, орх., форт., 20·45 Веч. денник, 22·55 Як працюємо, 21·00 Концерт симф. орх. спів (Смірнов, тенор), фортепян, 11·45 На Сибірі (З циклю Й. Пілсудський в конспіраційній праці), 22·15 Лекція танку, 22·55, 23·05 Танкова музика.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Доляр у Львові у приватних оборотах 5.27 1/2 зол.

У Варшаві були такі курси: Льондон 26·46, Париж 34·91, Берлін 213·30, Цюрих 172·35, Амстердам 358·10, Прага 22·11, Італія 45·38, Нюйорк кабель 5·30·—, Нюйорк чеки 5·29 3/4.

Золото: Доляри 8·91—8·93, Франки фр. 34·30—34·60 Дукати 81·70—82·20, Корони 35·80—36·30, Рублі 45·50—46·30.

Срібло: Корони 0·30, рублі 1·20, фльорени 0·70.

ЗБІЖЕ.

Ціни парітас	Підволочиська від	до	льоко Львів від	до
Ячмінь одноцілий	14·00	14·00		
Ячмінь на мливо	13·00	12·25	14·25	14·50
Сім'я конопляне	25·25	33·00		

Інші курси незмінені.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в днях 8. і 9. листопада ц. р. кооперативам платив за:

	льоко Львів.
1 кг. масла десерового	2·10 зол.
1 л. молока	0·15 „
1 л. сметани	0·60 „
1 к. яєць	4·00—4·10 „

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 24 сот.

Тенденція на масло і сметану вдержана, на молоко і яйця сильна.

Маслосоюз повідомляє, що від 12. листопада ц. р. не купує ніякої птиці аж до відкликання.

Конкурс. Комітет НТШ для управи Академічного Дому у Львові розписує додатковий конкурс на **мешкання студентів** в Укр. Акад. Домі на шк. рік 1934/35. Подання треба вносити до канцелярії НТШ у Львові вул. Чарнецького 26 до дня 20. XI. 194 включно. До подання треба долучити: 1. Опис життя, 2. Свідоцтво останнього іспиту, 3. Рекомендацію від культурно-освітніх установ. Подання без документів і внесені по терміні не будуть розглядані. Д-р В. Левицький, голова НТШ. 542 2—3

Наукове Т-во ім. Шевченка розписує конкурс на **адміністратора** Укр. Академічного Дому у Львові. Прохання вносити до канцелярії НТШ. вул. Чарнецького 26 до дня 26. XI. 1934. Д-р В. Левицький, голова НТШ. 542 а 2—3

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.